

Egy megemlékezés margójára - eléggé személyes bejegyzés

Valamiért nagyon fontos nekünk, felső tagozaton tanítóknak ez az ünnep. (Minden bizonnyal az alsósoknak is, de életkori sajátosságok miatt ezen az alkalmon szétválik az alsó és a felső tagozat.) Aki elvállalja a tantestületből a megemlékezés szervezését, az mindig igyekszik a lehető leggondosabban készülni és nem a jajlegyekmártúlrajtadejóhogyezismegvan érzés lengi körül az egészet.

Ebben a tanévben különösen nehéz helyzetben voltak kollégáim. Nem gyűlhetünk össze, nem keveredhetnek az osztályok, ha minden digitálisan megy, az személytelen, az iskolarádió nem működik jól, és különben is az olyan unalmas...

Ha pedig minden osztály saját kereteken belül tart megemlékezést, akkor nem tudunk "együtt" lenni az ünnepen. De az emberi leleményesség nem ismer határokat. Megszületett az együtt - találkozás nélkül ünnepségünk.

És annyira jól sikerült, hogy szeretném megosztani kedves mindnyájukkal, mert nagyon örülök, hogy részese lehettem.

Úgy kezdődött, hogy a két szervező - történetesen történelem szakosok - minden osztályban előkészítő órát tartott, megismertette a gyerkőcökkel a legfontosabb eseményeket, beszélgettek róla, képeket néztek, szemelvényeket olvastak.

Mi, rajz szakosok ezután kapcsolódhattunk a történetbe.

Előre nyomtatott „filmkockába” rajz órákon illusztrációt készített minden felsős, képek és természetesen a szaktanár segítségével.

Eközben a projekt megálmodói szabad idejükben időszalagokat vágtak, képeket, köteteket gyűjtöttek, könyvjelzőt készítettek és megszervezték, kihirdették,

hogy melyik osztály, mikor nézheti meg azt, amit csak ők ketten láttak át teljes egészében.

Nekem a faliújság volt az osztályrészem és - mint mindig, most is nagyon tetszett az, hogy együtt gondolkodunk, van koncepció s így egységes lehet az egésznek az arculata.

21 - én délutánra (naná, hogy az utolsó pillanatban...) minden elkészült és az emeleti folyosó padlójára filmszalag szerűen fölkerültek a rajzok, a dátumszalagok, a képek, a lapozható könyvek és zárásként nemzeti lobogónk. Hogy mindez estig tartott? Igen. És néhány diák teljesen önként vállalkozva ottmaradt segíteni? Igen. És másnap nem próbáltak kibújni erre való hivatkozással a dolgozatírás alól? Nem, eszükbe sem jutott.

Csütörtökön reggel diákjaink már erre a látványra érkeztek. Elég nehéz volt megakadályozni, hogy kint maradjanak a folyosón, pedig egyébként fegyelmezettek ebben a tekintetben nagyon. Érdekes látvány volt, hogy nincsenek fekete, lila, sárga, rózsaszín pólók, pulcsik, mert - majdnem kifelejtettem: az ötlet része volt az is, hogy nem a hagyományos ünneplő öltözetben kellett jönni, hanem padorsoronként piros, fehér és zöld felsőben. Ez már rögtön nagy öröm volt a gyerkőcöknek, hiszen lehetett cselezni kicsit... „Nekem csak piros pólóm van, zöld nincs, akkor odaülhetek az első padorsorba??” (Ja! Ahol természetesen a legjobb barátom ül...) Na, de miért is ne? Különleges megemlékezés, különleges lehetőségek. ☺

20 percet kapott minden osztály, hogy megnézhesse a rögtönzött tárlatot, amelynek nemcsak nézője, hanem alkotója is volt mindenki. Lehetőség szerint az osztályfőnökök tartottak az osztályokkal, akik előtte-utána, saját döntésüknek megfelelően beszélgettek, imádkoztak, filmeztek, énekeltek, verseltek együtt. Végül a gyerekek hazavihettek egy, erre az alkalomra készített könyvjelzőt.

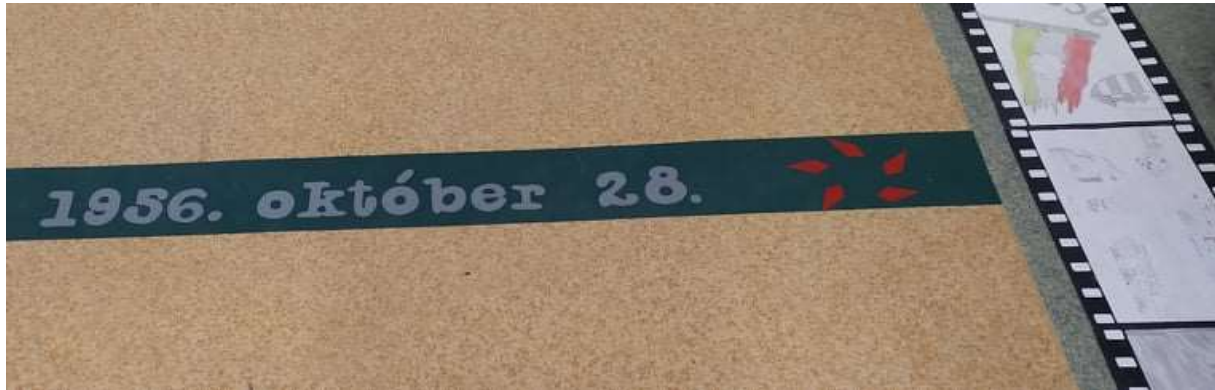
Az utolsó óra végére mindenki láthatta tehát ugyanazt.

Így telt minálunk ez a külön, de mégis együtt ünnep.

Mindenki, aki részt vett benne bármiféle segítséggel (és voltak ám szép számmal!), nagy örömmel tette.

Köszönöm a megálmodóinak Knotz Anikónak és Viczenik Annának.

Nagy Andrea

1956

„Ilyen nagy dolog
a szabadság?”
(Márai Sándor:
Mennyből az angyal)